

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีภวนิยมต่อคุณค่าแห่งตนของมารดานอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ใช้แบบวัดผลก่อนและหลัง (Randomized Control Group Pretest-Posttest Design) โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นมารดานอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาที่รับบริการที่บ้านพักฉุกเฉิน เขตดอนเมือง กรุงเทพฯ ซึ่งตั้งครรภ์ 3-6 เดือนและเป็นครรภ์แรก คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยนำแบบสำรวจคุณค่าแห่งตนที่ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น ไปให้มารดานอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาได้ทดสอบจำนวน 19 คน และนำแบบสำรวจมาตรวจตามเกณฑ์ประเมินที่ได้กำหนดไว้แล้วคัดเลือกมารดานอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาที่มีคะแนนคุณค่าแห่งตนอยู่ในระดับต่ำกว่า 60 คะแนน จำนวน 17 คน สุ่มอย่างง่ายมา 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสำรวจคุณค่าแห่งตน และ โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีภวนิยมของมารดานอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

กลุ่มตัวอย่างจะได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มจำนวน 10 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวมเป็นเวลา 5 สัปดาห์ และได้รับการประเมินผลคุณค่าแห่งตน แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำประเภทหนึ่งตัวแปรระหว่างกลุ่มและหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม (Repeated – Measures Analysis of Variance: One Between-Subjects Variable and One Within-Subject Variable) การศึกษาครั้งนี้มีสมมุติฐานของการวิจัย ดังนี้

สมมุติฐานของการวิจัย

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง
2. มารดานอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีภวนิยมมีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง
3. มารดานอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีภวนิยมมีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล
4. มารดานอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีภวนิยมมีคุณค่าแห่งตนระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

5. มารदानอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎี ทัศนคติที่มีคุณค่าแห่งตนระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. มารदानอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎี ทัศนคติที่มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. มารदानอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎี ทัศนคติที่มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. มารदानอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎี ทัศนคติที่มีคุณค่าแห่งตนระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. มารदानอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎี ทัศนคติที่มีคุณค่าแห่งตนระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน ดังนี้

1. การทดสอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 3 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง แสดงให้เห็นว่าวิธีการทดลองและระยะเวลาการทดลองส่งผลร่วมกันต่อคุณค่าแห่งตน คือ ระยะก่อนการทดลอง มารदानอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎี ทัศนคติที่มีคุณค่าแห่งตนและมีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนไม่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 5 แต่ในระยะหลังการทดลองและติดตามผล ได้ผลที่ต่างออกไป คือ มารदानอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎี ทัศนคติที่มีคุณค่าแห่งตนเพิ่มขึ้น ดังตารางที่ 5 และ 6 ตามลำดับ ซึ่งอธิบายได้ว่า ในระยะก่อนการทดลอง มารदानอกสมรสกลุ่มทดลองยังไม่เกิดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง เนื่องจากมารदानอกสมรสยังไม่ได้รับกระบวนการให้คำปรึกษาตามทฤษฎี ทัศนคติที่มีคุณค่าแห่งตน ส่งผลให้

มารดาเหล่านี้ยังคงมีความรู้สึกเศร้า วิตกกังวล ไม่มั่นในตนเอง มีความรู้สึกขัดแย้งในใจ ดังเช่นกรณีของ สัม (นามสมมุติ) อายุ 16 ปี สัมประสบปัญหาในการสร้างสัมพันธภาพกับสมาชิกภายในกลุ่ม รู้สึกขัดแย้ง ไม่ไว้ใจใคร รู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น สิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะของคนที่มีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองต่ำ แต่ภายหลังจากที่สัมได้เข้าร่วมในกระบวนการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีควินิยมเป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ ซึ่งกระบวนการให้คำปรึกษาประกอบไปด้วยการสร้างสัมพันธภาพที่ดี เปิดเผย มีความไว้วางใจกันและกัน ทำให้สัมสามารถปรับตัว ไว้ใจเพื่อนสมาชิกภายในกลุ่มมากขึ้น ส่งผลให้สัมกล้าที่จะเล่าความรู้สึกผิด ที่เกิดกับตัวสัมให้เพื่อนสมาชิกในกลุ่มได้ฟัง ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีภายในกลุ่ม สัมกล้าที่จะแสดงความรู้สึกต่อเพื่อนสมาชิกว่าตนรู้สึกอย่างไร พยายามที่จะเข้าร่วมกิจกรรมภายในบ้านพักถูกใจด้วยความเต็มใจ และกระบวนการยังมีผลทำให้สัมเกิดการเข้าใจในสิ่งที่ตนกำลังกระทำอยู่อย่างมีความหมายมากขึ้น ยอมรับในการกระทำที่ผ่านมาของตนเอง รับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้น สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้ในระยะหลังการทดลองมารดานอกสมรสกลุ่มทดลองมีคะแนนคุณค่าแห่งตนเพิ่มขึ้น จนกระทั่งถึงระยะติดตามผล อันเนื่องมาจากการที่มารดานอกสมรสได้รู้จักควบคุมตนเอง ไม่ตกอยู่ภายใต้แรงกดดันของคนรอบข้างหรือสิ่งแวดล้อม มีเสรีภาพในการตัดสินใจด้วยตัวเอง และมุ่งมั่นที่จะกระทำไปสู่จุดหมายที่ตนเองได้เลือก ซึ่งสิ่งเหล่านี้ส่งผลต่อคุณค่าแห่งตน ทำให้ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้น

ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่าการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีควินิยม ทำให้มารดานอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาได้รับรู้ถึงความรู้สึกวิตกกังวล ความรู้สึกเศร้า เสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งถือเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิต สิ่งเหล่านี้ทำให้มารดานอกสมรสยอมรับความรู้สึกของตนเองได้มากขึ้น เมื่อมารดานอกสมรสได้ยอมรับความรู้สึกเหล่านี้แล้ว จากกระบวนการกลุ่มในชั้นเสรีภาพในการเลือกและความรับผิดชอบ ทำให้มารดานอกสมรสได้ขจัดความกังวล ความรู้สึกเศร้า เสียใจออกไป และพร้อมที่จะตัดสินใจเลือกสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง เนื่องจากรู้ถึงขีดความสามารถและข้อจำกัดของตนเอง มีเสรีภาพในการตัดสินใจด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบ สามารถพัฒนาตนเอง เข้าใจและเรียนรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ เพิ่มขึ้น ส่วนกลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีควินิยม จึงขาดแนวทางและกระบวนการที่เสริมสร้างความมีคุณค่าในตนเอง จึงทำให้มารดานอกสมรสกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนทั้ง 3 ระยะ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของคุชฎี อุดมอิทธิพงษ์ (2546) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมต่อความวิตกกังวลของสตรีวัยทอง โดยกลุ่มตัวอย่างคือ สตรีวัยทองที่มารับบริการที่โรงพยาบาลหัวใจ ไทร จังหวัดนครศรีธรรมราชซึ่งมีคะแนนความวิตกกังวลในระดับมาก ช่วงคะแนน 60-80 คะแนน วัดจากแบบประเมินความวิตกกังวลแบบ เอ-สเคท ของสปิลเบอร์เกอร์ สุ่มอย่างง่าย จำนวน 16 คนแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน โดยทำการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎี

อัตถิภาวะนิยม 10 ครั้งเป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังคงคล้ายคลึงกับงานวิจัยของสรวณีย์ อันสะ โท (2548) ที่ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยมต่อความหวังของผู้พิการ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้พิการจากโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พัทยา ปีการศึกษา 2547 ที่มีคะแนนความหวังจากลำดับท้ายสุดขึ้นไปและสมัครใจเข้าร่วมทดลองจำนวน 16 คน แบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ แบบประเมินความหวังและ โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวะนิยม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง 6 สัปดาห์ รวมเป็น 12 ครั้ง ครั้งละ 60-90 นาที ผลการวิจัยพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. มารदानอกสมรสถ์ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีภาวะนิยม มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ามารदानอกสมรสถ์กลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 5 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้เนื่องจาก ระยะก่อนการทดลอง มารदानอกสมรสถ์ที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาทั้ง 2 กลุ่มต้องประสบเหตุการณ์ที่ทำให้ชีวิตต้องเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ขาดความไว้วางใจผู้อื่นและสังครอบข้าง มองว่าตนเองไม่ดี ไม่มีความสามารถ มีข้อบกพร่อง ไม่แน่ใจในตนเองและสมรรถภาพของตน แต่ในมารदानอกสมรสถ์ที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนากลุ่มทดลองมีโอกาสดูร่วมโปรแกรมกลุ่มตามกระบวนการเป็นจำนวน 10 ครั้ง โดยในการเข้าร่วมแต่ละครั้งมารदानอกสมรสถ์ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีภาวะนิยม ได้มีโอกาสสร้างสัมพันธภาพในกลุ่ม ได้พูดคุยระบายความรู้สึกที่อึดอัดใจ ความรู้สึกกังวลในชีวิต ทำให้มารदानอกสมรสถ์กลุ่มทดลองได้รับรู้ถึงความรู้สึกไม่โดดเดี่ยว ยังมีเพื่อนที่ประสบปัญหา มีความรู้สึกคล้ายคลึงกัน ส่งผลให้มารदानอกสมรสถ์กลุ่มทดลองรู้สึกมีกำลังใจที่จะต่อสู้ ก้าวไปข้างหน้า โดยการร่วมกันค้นหาความหมายของชีวิตที่เหมาะสม ทำให้มารदानอกสมรสถ์กลุ่มทดลองรู้สึกว่าตนเองมีเสรีภาพ หันมามองตนเองในด้านบวก เพิ่มความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง และสร้างสัมพันธภาพที่มีความหมายกับบุคคลอื่น ส่งผลให้มารदानอกสมรสถ์ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีภาวะนิยม มีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง มีความสามารถในการเผชิญปัญหาและเลือกตัดสินใจในชีวิตได้อย่างเหมาะสม ดังเช่น อ้อย (นามสมมุติ) ซึ่งตั้งครรภ์ได้ 5 เดือน มาอาศัยอยู่ในบ้านพักฉุกเฉินเนื่องจากสามีไม่รับผิดชอบบุตรในครรภ์ อ้อยรู้สึกว่าตนเองทำให้พ่อและแม่ต้องผิดหวัง เนื่องจากก่อนหน้านี้ อ้อยเป็นเด็กดี ตั้งใจเรียนหนังสือมาตลอด เมื่ออ้อยตั้งครรภ์โดยที่ยังไม่ได้แต่งงานและยังเรียนหนังสืออยู่ ทำให้อ้อยต้องหยุดเรียนและมารอดคลอดที่บ้านพักฉุกเฉินดังกล่าว ในระยะแรกที่มีการให้คำปรึกษาอ้อยไม่กล้าแสดงความรู้สึก ไม่กล้าที่จะไว้วางใจสมาชิกในกลุ่ม เนื่องจากการมีประสบการณ์ที่เลวร้ายในชีวิตทำ

ให้อ้อยรู้สึกไม่ไว้ใจเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม แต่เมื่ออ้อยได้รู้จักสมาชิกในกลุ่มมากยิ่งขึ้น ได้รับรู้ถึงปัญหาของสมาชิกแต่ละคน ทำให้อ้อยคลายความกังวลและสามารถเรียนรู้การพัฒนาความไว้ใจในตัวเอง ซึ่งจากกระบวนการกลุ่ม ทำให้อ้อยมีความมั่นใจในตนเองเพิ่มมากขึ้น เรียนรู้ที่จะจัดการกับความรู้สึกกังวล ความรู้สึกผิดที่เกิดขึ้น โดยนำมาใช้พัฒนาตนเองให้ตนเองได้มองเห็นถึงทางเลือกในอนาคตที่จะเกิดขึ้น ส่งผลให้อ้อยเกิดความรู้สึกมั่นใจในตนเอง มีพลังใจที่จะเปลี่ยนแปลงทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีขึ้นได้ มองเห็นความหมายในชีวิต นั่นคือการกลับไปเรียนต่อ เพื่อให้ตนเองและพ่อแม่ได้รู้สึกภาคภูมิใจในตัวอ้อย เหมือนที่เคยเป็นมา ส่วนมารดานอกสมรสกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีทวินิยม ส่งผลให้มารดานอกสมรสกลุ่มควบคุมขาดกระบวนการที่ส่งผลให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง ที่จะให้มารดาเหล่านี้ได้รับรู้ถึงศักยภาพ ความสามารถ อีกทั้งขาดสัมพันธภาพที่ดีภายในกลุ่มที่เต็มไปด้วยความเข้าใจซึ่งกันและกัน ความรู้สึกที่ได้ระบายสิ่งที่เก็บไว้ในใจ ส่งผลให้มารดานอกสมรสที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีทวินิยมในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนสูงกว่ามารดานอกสมรสกลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อนุสรณ์ พงษ์สวัสดิ์ (2544) ได้ศึกษาผลของกลุ่มโลกเทอราปี ต่อการเห็นคุณค่าตนเองของเยาวชนผู้ติดยาเสพติดในศูนย์จังหวัดฉะเชิงเทรา กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนผู้ติดยาเสพติดในศูนย์ที่ได้คะแนนคุณค่าตนเองต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าตนเองหลังการทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มควบคุม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับฉัตรฤดี กิจวิมลตระกูล (2545) ที่ศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มตามแนวทวินิยมร่วมกับการฝึกหะฐะโยคะต่อภาวะซึมเศร้าของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนแกลงวิทยสถานาร จังหวัดระยองที่มีคะแนนความซึมเศร้าที่ 15-21 จำนวน 35 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน กลุ่มทดลองให้คำปรึกษากลุ่มตามแนวทวินิยมร่วมกับการฝึกหะฐะโยคะ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ทั้งหมด 6 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามแนวทวินิยมร่วมกับการฝึกหะฐะโยคะมีภาวะซึมเศร้าต่ำกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. มารดานอกสมรสที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีทวินิยมมีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 6 ภาพที่ 3 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3 ทั้งนี้เนื่องจาก มารดานอกสมรสกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีทวินิยม มีโอกาสได้เรียนรู้ที่จะจัดการกับความวิตกกังวลที่จะเกิดขึ้นได้ในชีวิต ซึ่งเป็นผลมาจากการที่ต้องตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง อีกทั้งยังได้พัฒนาความรับผิดชอบที่เกิดจากการเลือก สิ่งสำคัญที่เกิดขึ้นแก่มารดานอกสมรสเหล่านี้คือ ความรับผิดชอบต่อ

สิ่งที่ได้เลือก ไม่ว่าจะสิ่งนั้นจะสำเร็จหรือล้มเหลว ส่งผลให้มารดานอกสมรสเกิดการพัฒนาความตระหนักรู้ในตนเองมากขึ้น เนื่องจากกระบวนการให้คำปรึกษาได้สะท้อนให้มารดานอกสมรสได้ตระหนักถึงความสามารถในการที่จะกำหนดโชคชะตาของตนเองได้ด้วยตัวของเขาเอง รู้ถึงขอบเขตและศักยภาพของตนเอง ทำให้มารดานอกสมรสเข้าใจถึงความอิสระในการที่จะเลือกที่จะรับ เลือกที่จะคิด หรือเลือกที่จะทำอะไรให้เป็นประโยชน์กับชีวิต และมารดานอกสมรสยังสามารถที่จะเข้าใจถึงความรับผิดชอบในผลที่ตามมาจากการที่ได้เลือก อีกด้วย

สิ่งเหล่านี้ ล้วนทำให้มารดานอกสมรสเกิดความเชื่อมั่นในความสามารถของตน พร้อมทั้งจะเผชิญกับปัญหาหรืออุปสรรคที่จะเกิดขึ้น ในอนาคตได้ด้วยความมั่นใจ จึงส่งผลต่อระดับคะแนนคุณค่าแห่งตน จึงยังคงอยู่แม้ในระยะติดตามผล แม้ว่าจะไม่ได้ให้การให้คำปรึกษาเป็นเวลานาน 2 สัปดาห์แล้วก็ตาม ส่วนมารดานอกสมรสกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีภวนิยม ไม่ได้รับกระบวนการในการเสริมสร้างความรู้สึกรู้สึกมีคุณค่า ส่งผลให้ขาดโอกาสในการพิจารณาความคิด ความรู้สึกและการกระทำของตนเอง ทำให้ไม่สามารถที่จะสร้างความมั่นใจในตนเอง จึงเป็นเหตุผลให้คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของมารดานอกสมรสกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีภวนิยมในระยะติดตามผลสูงกว่ามารดานอกสมรสกลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสิริภักดิ์ พูล โภคผล (2547) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแนวโลโกเทอราปีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้ป่วยติดเชื้อเอดส์ในคามิลเลียน โซเชียล เซนเตอร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ติดเชื้อเอดส์จำนวน 12 คน ที่มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของคูเปอร์ สมิทฉบับนักเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ผลการวิจัยพบว่าผู้ติดเชื้อเอดส์เข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มแนวโลโกเทอราปีและกลุ่มควบคุมมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการศึกษาของพรจิตต์ ทองบัณฑิต (2546) ในเรื่องผลของการให้คำปรึกษาแนวโลโกเทอราปีต่อการเพิ่มความเข้มแข็งในการมองโลกของผู้ป่วยภายหลังจากพยายามฆ่าตัวตาย กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยภายหลังจากพยายามฆ่าตัวตายที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลบ้านบึงแบบผู้ป่วยใน จำนวน 16 คน ที่มีคะแนนความเข้มแข็งในการมองโลกต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแนวโลโกเทอราปีแบบรายบุคคลจำนวน 9 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง วันละ 2 ครั้ง เป็นเวลาติดต่อกัน 5 วัน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ป่วยภายหลังจากพยายามฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแนวโลโกเทอราปีมีค่าคะแนนความเข้มแข็งในการมองโลกสูงกว่ากลุ่มควบคุมทั้งในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. มารดานอกสมรสที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีภวนิยมมีคุณค่าแห่งตนในระยะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 8 ซึ่ง

เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 4 ทั้งนี้เนื่องจากในระยะก่อนการทดลอง มารदानอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนายังมีความคิดที่สับสน ไม่มั่นใจในตนเอง รู้สึกผิดและมีความกังวล อีกทั้งยังมีปัญหาในเรื่องสัมพันธภาพกับคนอื่น ไม่มีพลัง ค้อยคุณค่าในตนเอง แต่เมื่อได้รับการสร้างสัมพันธภาพที่มีความหมายกันภายในกลุ่ม โดยผู้ให้คำปรึกษาได้ช่วยให้มารदानอกสมรสเกิดความเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ได้ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมหรือบุคคลอื่น โดยการให้คำปรึกษายังรวมถึงการให้ความสนับสนุนให้สมาชิกได้เปิดเผยเรื่องราวและความรู้สึกด้วยการสร้างสัมพันธภาพด้วยความจริงใจเพื่อให้สมาชิกได้สำรวจตนเองได้อย่างเสรี สร้างความรู้สึกที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ส่งเสริมให้สมาชิกได้แสวงหาความหมายในชีวิต กระบวนการต่าง ๆ เหล่านี้มีผลทำให้การมองตนเองในระยะก่อนการทดลองของมารदानอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีความแตกต่างภายหลังการให้คำปรึกษา รวมถึงการให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาเป็นอย่างดี มีความสนใจ กระตือรือร้น ทำให้สมาชิกเกิดความตระหนักในตนเอง และมีเป้าหมายที่จะมุ่งมั่นต่อไปในอนาคต จึงเป็นผลทำให้คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนในมารदानอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีภวนิยมในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวิมล ลาวรรณา (2543) ที่ได้เปรียบเทียบผลการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวโลกอสกับการกระทำค่านิยมต่อลักษณะมุ่งอนาคตของเยาวชนหญิงในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก จังหวัดนครราชสีมา กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนหญิงในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 18 คน ที่มีคะแนนจากการตอบแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 โดยใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวโลกอส กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาแนวกระทำค่านิยม และกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มเยาวชนหญิงที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวโลกอส มีลักษณะมุ่งอนาคตในระยะหลังการทดลองสูงกว่าในระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

5. มารदानอกสมรสที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีภวนิยมมีคุณค่าแห่งตนในระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 8 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 5 ทั้งนี้เนื่องจาก การพัฒนาคุณค่าแห่งตนนั้น จะทำให้นุคคลยอมรับตนเอง รู้ความต้องการของตนเอง รวมทั้งสามารถใช้ศักยภาพที่มีอยู่ได้อย่างเต็มความสามารถ และนำไปสู่ขั้นการประจักษ์ตนเอง คือ การรู้จัก เข้าใจ ยอมรับตนเอง และพร้อมที่จะแก้ไขตนเอง สามารถเผชิญปัญหาและอุปสรรคได้โดยใช้ศักยภาพของตนที่มีอยู่ได้อย่างเต็มความสามารถ ซึ่งในการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีภวนิยมนั้น ทำให้มารदानอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาได้พัฒนาการตระหนักรู้ โดยการเปิดโอกาสให้สมาชิกได้รับการยอมรับ เอาใจใส่จากผู้ให้คำปรึกษา มี

การสร้างสัมพันธภาพที่จริงใจ เป็นมิตร กระบวนการให้คำปรึกษาฯยังส่งผลให้สมาชิกได้มีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่สมาชิกได้เลือก เมื่อสมาชิกเกิดการรับรู้ถึงความรับผิดชอบในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ตามบทบาทของสมาชิกแต่ละคน สิ่งเหล่านี้ทำให้สมาชิกสามารถที่จะยื่นข้อเสนอนี้กับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง

ดังนั้นการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีทวินิยมจึงช่วยให้สมาชิกเกิดความรู้สึกที่รับรู้ถึงความมีคุณค่าในตนเองจากการที่สมาชิกได้รับรู้ถึงความสามารถ ความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ได้เลือก และความมีอิสระที่จะทำสิ่งต่าง ๆ โดยอยู่บนพื้นฐานของความเข้าใจตนเอง รู้ถึงศักยภาพของตน ส่งผลให้มารดานอกสมรสที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีทวินิยมเกิดความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเองว่าสามารถที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ เข้าใจและยอมรับในตนเองและพร้อมที่จะแก้ไขตนเอง โดยมีเป้าหมายในชีวิตและพร้อมที่จะดำเนินชีวิตไปด้วยความมั่นใจ ซึ่งจะนำไปสู่ความมุ่งมั่นและสามารถมีชีวิตอยู่กับปัจจุบันได้ จึงส่งผลให้แม่ภายหลังจากการทดลอง 2 สัปดาห์ ซึ่งเป็นระยะติดตามผล มารดานอกสมรสกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีทวินิยม ยังคงมีมุมมองต่อตนเองในทางที่ดี สามารถมองไปยังเป้าหมายในชีวิตของตนเองในอนาคตและสามารถใช้ชีวิตในปัจจุบันได้อย่างมีความสุข งานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของอาดัม นีละไพจิตร (2548) ที่ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยมต่อคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขัง กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ต้องขังในเรือนจำอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานีที่มีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยจำนวน 10 คน สุ่มอย่างง่ายแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 5 คน ดำเนินการทดลองแบบกลุ่มจำนวน 12 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที ผลการวิจัยพบว่าผู้ต้องขังกลุ่มทดลองมีคุณค่าแห่งตนในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีทวินิยมสามารถเพิ่มความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของมารดานอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา ดังนั้น นักจิตวิทยา ผู้ให้คำปรึกษา พยาบาลหรือเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากับกลุ่มมารดานอกสมรส ควรนำไปประกอบการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีทวินิยมต่อคุณค่าแห่งตนไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานเพื่อช่วยเหลือมารดานอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา

1.2 การที่จะนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบทวินิยมไปใช้ปฏิบัติจริง ผู้ให้คำปรึกษาควร

ที่จะศึกษาวิธีการให้เข้าใจถึงขั้นตอน หลักการ และวิธีดำเนินการให้ถูกต้อง ชัดเจน ตลอดจนการฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญก่อนที่จะนำไปใช้ โดยเฉพาะเทคนิค วิธีการ ข้อดีและข้อจำกัด เพื่อที่จะนำไปใช้ได้อย่างบรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

1.3 กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นมารดาที่ตั้งครรภ์มีข้อจำกัดในเรื่องอายุครรภ์ การเลือกกลุ่มตัวอย่างจึงควรมีอายุครรภ์ไม่เกิน 6 เดือน เพื่อป้องกันการคลอดก่อนกำหนด

1.4 ควรเพิ่มการสร้างสัมพันธภาพลงไปในกระบวนการให้คำปรึกษา เพื่อให้สมาชิกเกิดปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มดียิ่งขึ้น

1.5 เนื่องจากมารดานอกสมรสมีการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ก่อนการให้คำปรึกษา เช่น การเลี้ยงบุตรในบ้านพักฉุกเฉิน การทำความสะอาดบ้านพัก ดังนั้นในการเข้าสู่กระบวนการให้คำปรึกษาควรนำด้วยทำกิจกรรมผ่อนคลายเพื่อเป็นการให้มารดานอกสมรสได้เตรียมความพร้อมในการเข้าสู่กระบวนการให้คำปรึกษาได้ดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

2.1 ควรนำวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพมาศึกษาในกลุ่มมารดานอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา

2.2 ควรมีการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีภวนิยมต่อความรับผิดชอบของมารดานอกสมรสที่ตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา